

til at dispensere fra en række af administrativ lovgivning. Lad os prøve at bruge de ideer, der lå dengang, til at give universiteterne nogle frihedsgrader til at administrere på en anden måde og dermed opnå nogle administrative lettelser.

Men i det store og hele er Fremskridtspartiet et af de partier, der kan bakke op om hovedparten af indholdet med de bemærkninger, der er givet her i dag.

Tove Videbæk (KRF):

Generelt er den foreliggende universitets- og forskningspolitiske redegørelse for 1998 både spændende og visionær. Det gælder såvel i forbindelse med tankerne om universiteternes fremtid som i forbindelse med de nationale strategier for forskningen; alt det er der grund til at glæde sig over.

I redegørelsen er der ikke lagt særlig vægt på at betone betydningen af høj kvalitet og væsentligt omfang af den danske grundforskning, jf. side 1. Muligvis skyldes det, at ministeren regner en sådan betoning for unødvendig, men for en sikkerheds skyld vil vi fra Kristeligt Folkepartis side dog gerne understrege, at grundforskningen, ikke mindst på universiteterne, mener vi skal have en meget høj prioritering.

Kristeligt Folkeparti støtter også ideen om centerdannelser, forpligtende samarbejde og fusioner for at skabe stærkere og mere kreative forskningsmiljøer og for at optimere anvendelsen af de danske forskningsressourcer. Det medfører både store synergi- og rationaliseringseffekter. Sådanne fusioner og samarbejds-konstruktioner er jo allerede for nuværende ved at blive gennemført mellem forsknings- og uddannelsesinstitutioner på sektorforsknings-siden.

Ministerens ideer om frivillige, flerårige udviklingskontrakter, der skal have form af forpligtende aftaler mellem ministerierne og de enkelte universiteter, virker interessant. Disse ideer er værd at diskutere nærmere, men det er i den forbindelse væsentligt, at universiteterne ikke med disse kontrakter i realiteten, udsættes for en centralistisk styring i detaljer. I stedet bør kontrakterne bruges til yderligere at fremme det arbejde, som allerede nu foregår med henblik på formulering af konkrete og langsigtede mål for forskningen for de enkelte universiteter.

På side 2 omtales betydningen af forskningsformidlingen, og her er vi også ved noget meget

væsentligt. Det er vigtigt, at man fra universiteternes side lægger vægt på at formidle forskningen, således at resultaterne og erkendelserne i højere grad kan komme samfundet som helhed til gode. I mange tilfælde er det imidlertid et urimeligt krav at lægge på en forsker; det er jo ikke en naturlov, at en forsker er god til markedsføring. Måske burde institutionerne tilskyndes til i højere grad end nu at lægge vægt på at ansætte medarbejdere, som på kompetent vis kan formidle forskningsresultater og nye erkendelser.

I forbindelse med en debat om forskningens vilkår kommer man naturligvis ikke uden om at diskutere de enkelte forskeres vilkår. Regeringen er allerede opmærksom på, at der er problemer her, jf. side 5. Der er f.eks. nedsat en hurtigt arbejdende gruppe, der skal komme med forslag til en ny stillingsstruktur m.m.

Regeringen vil også sørge for, at der er et tilstrækkeligt antal topstillinger. I den forbindelse finder vi i Kristeligt Folkeparti, at der burde indføres en professorordning svarende til den, man f.eks. kender fra Norge og fra USA, således at lektorer ved universiteterne, som f.eks. gennem en doktorgrad har opnået professorkompetence, også kan få lov til at benytte professor-titlen i deres nuværende stilling. Det nuværende professorsystem er tungt og utidssvarende.

Ved at indføre en norsk ordning kan man anerkende de pågældendes kompetence, hvilket vil have betydning for dem både internationalt og nationalt. Naturligvis må dette ikke føre til, at professorbegrebet skrider; det nuværende niveau skal holdes. Muligvis ville det letteste i den forbindelse være at begrænse denne ordning til universitetslektorer med en dansk doktorgrad.

På side 6 omtales forholdet mellem optag af uddannelsessøgende via kvote 1 og kvote 2. Regeringen ønsker flere på kvote 1 og færre på kvote 2. Vedrørende dette finder vi, det er meget væsentligt, at der her bliver mulighed for at skelne mellem uddannelsernes profiler og mål, samt at man skal tage hensyn til de enkelte studienævns syn på sagen.

Ministerens omtaler behovet for mere fleksible styreformer og behovet for andre ændringer og justeringer i universitetsloven, herunder spørgsmålet om den rette balance for studenterindflydelse på universiteterne jf. side 9.

Kristeligt Folkeparti er enig i, at der kan være behov for at se på enkelte ideer til justering, men vi mener ikke, at der vil være behov for